

Clipa veşniciei.

Sorina

Clipa veşniciei.

Ți-am spus cândva, că-n brațe-am strâns,
un pom tăcut, de pe cărarea-ngustă,
care-avea coroana, galbenă, venustă,
iar frunzele-i luceau de mult ce-am plâns?

Era un pom divin, cu frunzele din laur,
ce își sorbea lumina de la un ciob de lună,
făcând-o-n nopți albastre, o galbenă cunună,
ce-n blândă scânteiere, părea un glob de aur.

Să îi trimită ploi, ruga planeta noastră,
pământul mirosea, apoi, a lăcrămioară
și mă simțeam copil, cu brațe de fecioară,
în clipa veşniciei, din noaptea cea albastră.